

Sv. Jozefa

Rim 4, 13. 15 – 18.22

19. marca 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Minulý rok sme z podnetu sv. Otca slávili rok sv. Jozefa. Pápež chcel upriamiť našu pozornosť na túto neprávnym zaznávanú postavu sv. Rodiny a dejín spásy. Je síce pravda, že o sv. Jozefovi máme zachovaných v evanjeliách len niekoľko príbehov, ktoré chcú osvetliť Ježišov pôvod a jeho detstvo. Samotná postava Jozefa sa nám z dejín spásy stráca, jej význam chápeme len v súvisi s jeho funkciou vo sv. rodine. Aj naše oslovenie sv. Jozefa sa Ženích Panny Márie a Pestún Syna božieho sa zastavilo v určitom časovom bode pred Ježišovým narodením a v jeho detstve. Úcta k sv. Jozefovi sa skôr prelína do ľudovej zbožnosti, do jeho vzývania ako patróna robotníkov a ochrancu šťastlivej hodiny smrti.

Počas tohoročného pôstu chceme viac upriamiť našu pozornosť na modlitbu. Zdá sa, že Jozef je v tejto oblasti skôr muž ticha. Jeho modlitbou bolo viac ticho, mlčanie. Na prvý pohľad nám sv. Jozef neponúka veľa podnetov v oblasti modlitby. Ale opak je pravdou. Ticho je predpokladom modlitby a v istom zmysle ono samo už môže byť aj modlitbou. Spomeňme si, že Izraeliti vôbec nevyslovovali božie meno. V textoch bolo naznačené šifrou JHWH, ale pri čítaní posvätného textu na tom mieste zachovali ticho. My kresťania na týchto miestach máme úctivé oslovenie „Pane“. (tiež sa snažíme nevysloviť božie meno nadarmo). Aj tým chceme naznačiť, že samotné ticho, stíšenie sú už modlitbou. Podobne Ježiš nás varoval, aby sme modlitbu nezúžili len na nábožnú recitáciu – aby sme sa nemodlili mnohými slovami ako pohanovia. Chcel, aby modlitba bola predovšetkým záležitosťou nášho vnútra, našej duše - otvoreného srdca. Učil nás nevysloviteľného Boha oslovovať ako Otca – teda toho, ktorý nás má rád.

Sv. Jozef pred zákonom spĺňal funkciu Ježišovho otca. Dnes sme čítali text z Listu apoštola Pavla Rimanom, ktorý hovorí o ďalšom otcovi dejín spásy – o praotcovi Abrahámovi. Pavol chválil Abrahámovu vieru a jej význam všetkých veriacich. Abrahám sa stal svojou vierou praotcom všetkých veriacich. Základom jeho postoja bola dôvera jeho otvoreného srdca pre svet, ktorý ho presahoval, dôvera Bohu. Ak Ježiš vo svojej modlitbe oslovoval Boha ako svojho a nášho Otca, chcel naznačiť dôverný vzťah, ktorý k tomu nevysloviteľnému, nás presahujúcemu Bohu máme. Ježiš tento vzťah získaval určite aj cez sv. Jozefa, vďaka jeho otcovstvu. Je škoda, že my niekedy postavu, úlohu otca spájame skôr s prísnyim pólom rodičovstva, otca často chápeme ako toho, ktorý vzbudzuje rešpekt.

Sv. Jozef, ako predobraz otca nechce byť tým, ktorí vzbudzuje rešpekt. Skôr chce byť tým, ktorý nás ochraňuje. Pripomína, že otcovia v prvom rade sprevádzajú na ceste do dospelosti, na ceste k zrelosti. Áno, otec aj ochraňuje deti pred nástrahami, chráni ich predtým, ako sa sami uskutočnia, dospejú, ako v nich to ľudské dozreje. Ale robí to s láskou, starostlivosťou.

Ktosi raz prirovnal modlitbu k neodoslanému listu Bohu. K listu, ktorý napriek tomu má svoj význam. Pretože týmto listom sa aj my postupne uskutočňujeme. Stávame sa ľuďmi, ktorí prehľbujú svoj život. Ktorí sa neuspokoja s tým povrchným.

Sv. Jozef je predobrazom takejto modlitby, jej stelesnením. Aj tým, že aj v Písme máme zachovaných málo jeho slov. Svojou modlitbou ale určite robil tento svet krajším, prispieval k tomu, aby svet sa viac mohol zaodiať do božej veleby. Snažme sa teda aj my nasledovať tento jeho príklad.

Viliam Arbet